Set plomes (2020), porcellana, mides variables. Foto: Abel Figueres.

EXPOSICIONS

COMPARTEIX

Fiona Morrison, la nostàlgia del vol i la fragilitat de totes les coses

per Abel Figueres · 12 des. 2020

En aquest espai d'intimitat en qui s'ha convertit la galeria El Quadern robat, situada en un pis principal del carrer Córsega, podem veure actualment una sèrie de treballs de l'artista Fiona Morrison (Encamp, Andorra, 1970) que participen també d'aquest esperit intim i es compenetren amb l'espai.

> *Fiona Morrison* El vol.
> Galeria El Quadern robat
> Córsega, 267. Barcelona
> Fins al 30 de gener de 2021

Just a l'entrada ens trobem amb una peça molt delicada, fràgil i sensible: ***Set plomes*** (2020) de porcellana blanca penjades a la paret, soles i desvalgudes, que ens fan sentir la nostàlgia del vol i la precarietat de totes les coses.

A l'exposició hi ha algunes altres obres que també participen d'aquestes característiques físiques esmentades, blanques i fràgils. Ens referim a ***Trofeus*** i a ***Fòssil de fulles***, ambdues del 2019.

Trofeus és una obra formada per 10 peces de petites dimensions situades sobre un prestatge. Totes són blanques, però no n'hi ha cap d'igual. És una sèrie que es planteja una forma general semblant, però que mai es repeteix de la mateixa manera, totes les peces tenen el seu caràcter individualitzat, totes tenen alguna particularitat que les distingeix de les altres. L'aspecte genèric recorda una mena de copa o petit recipient d'un vaixell, amb aquesta certa imperfecció artesana que ens les fa més humanes, més properes, més íntimes. Probablement són totes aquestes coses les que donen a aquesta obra mitjançant el seu uniti més metafòric i carregat de connotacions.

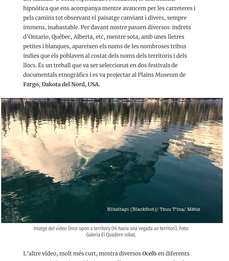

Trofeus (2019), porcellana, 10 peces, mides variables. Foto: Abel Figueres.

Fòssil de fulles s'assemblà més a les plomes de porcellana, però, en aquest cas, l'segrafiat de les superfícies fa referència a motius botànics, a fulles vegetals, a les nervacions internes de les fulles.

En un racó d'una saleta interior trobem un monitor on podem veure un parell de vídeos. Un és ***Once upon a territory*** (16 hores d'una vegada un territori) que, amb una durada d'uns vint-i-tres minuts, ens mostra les imatges i els recorrigts d'un viatge a través del Canadà. L'obra, explèndida i evocadora, té una música hipnòtica que ens acompanya mentre avancem per les carreteres i pels camins tot observant el paisatge canviant i divers, sempre immens, inabastable. Per davant nostre passen diversos indrets d'Ontario, Québec, Alberta, etc, mentre sota, amb unes lletres petites i blanques, apareixen els noms de les nombroses tribus indies que els poblaven al costat dels noms dels territoris i dels llocs. És un treball que va ser seleccional en dos festivals de documentals etnogràfics i es va projectar al Plains Museum de Fargo, Dakota del Nord, USA.

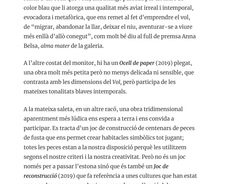

Imatge del vídeo Once upon a territory (Hi havia una vegada un territori). Foto: Galeria El Quadern robat.

L'altre vídeo, molt més curt, mostra diversos **Ocelli** en diferents moments i situacions. Sòn imatges d'aus que emprenen el vol, que es detenen per a descansar, que es relacionen amb els boscos, amb l'aire, amb l'aigua.

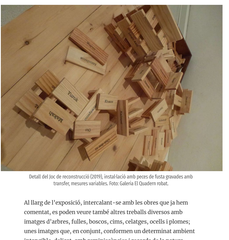

Vol (2019), impressió digital sobre paper de cotó hahnemühle. Foto: Galeria El Quadern robat.

A un costat del monitor on podem gaudir d'aquests vídeos hi trobem *Vol* (2019), una impressió digital sobre paper de cotó de grans dimensions (160 x 200 cm). Es la imatge difuminada o el reflex d'un oceli que volta, una imatge passada per un filtre de color blau que li atorga una qualitat més aviat irreal i intemporal, evocadora i metafòrica, que ens remet al fet d'emprendre el vol, de "migrar, abandonar la llar, deixar el nio, aventurar-se a viure més enllà d'allò conegut", com molt bé diu al full de premsa Anna Bofsa, *alma mater* de la galeria.

A l'altre costat del monitor, hi ha un ***Oceli de paper*** (2019) plegat, una obra molt més petita però no menys delicada ni sensible, que contrasta amb les dimensions del *Vol*, però participa de les mateixes tonalitats blaves intemporals.

A la mateixa saleta, en un altre racó, una obra tridimensional aparentment més lúdica ens espera a terra i ens convida a participar. Es tracta d'un joc de construcció de centenars de peces de fusta que ens permet crear habitacles simbòlics tot jugant; totes les peces estan a la nostra disposició perquè les utilitzem segons el nostre criteri i la nostra creativitat. Però no és un joc només per a passar l'estona sinó que és també un ***Joc de reconstrucció*** (2019) que fa referència a unes cultures que han estat anorrades, menysprades i arrasonades per l'acció dels colonitzadors. Cadascuna de les peces és d'un d'uns de les tribus indies que poblaven els territoris de l'Amèrica del Nord, els mateixos noms que podem veure també al vídeo *Once upon a territory* relacionats amb uns llocs i uns territoris concrets. D'aquesta manera podem jugar a reconstruir simbòlicament la relació entre els territoris, les tribus i les cultures, com a mínim, pel que fa a la nostra memòria històrica individual i col·lectiva.

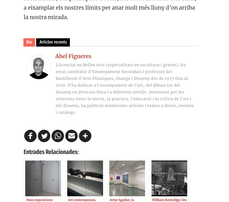

Detall del joc de reconstrucció (2019), instal·lació amb peces de fusta grauades amb transfer, mesures variables. Foto: Galeria El Quadern robat.

Al llarg de l'exposició, intercalant-se amb les obres que ja hem comentat, es poden veure també altres treballs diversos amb imatges d'arbres, fulles, boscos, cims, celatges, ocells i plomes; unes imatges que, en conjunt, conformen un determinat ambient intangible, delicat, amb reminiscències i records de la natura.

Morrison utilitza tota mena de mitjans per a transmetre les emocions i les sensacions que hem esmentat anteriorment i comunicar-nos les seves idees i els seus pensaments. Tan aviat ens podem trobar amb instal·lacions o peces de construcció com amb objectes, tan aviat som davant de vídeos i fotografies com de dibuixos, transfers sobre paper o impressions digitals.

La seva obra ens fa pensar en qüestions fonamentals i en temes de fons que participen d'un matèria planèjamment general; ens fa pensar en el pas del temps, en la fugacitat i la fragilitat de la vida humana i de totes les coses, en les característiques dels llocs i dels territoris, en la memòria d'aquests llocs i en la memòria personal i col·lectiva, en les gaines d'emprendre el vol, d'anar més enllà, en la imperiosa necessitat de no perdre el contacte amb la natura.

Aquesta és una exposició íntima, delicada, que, en aquest temps de confinaments i de quedar-nos recloses en perímetres determinats, ens predisposa a volar, ens convida a anar més enllà, a estamplar els nostres límits per anar molt més lluny d'on arriba la nostra mirada.

ARTICLES RECENTS

Abel Figueres

Literatur en dotze lots (especialista en escultura i gravat). Ha estat catedràtic d'Ensenyament Secundari i professor del Batxillerat d'Arts Plàstiques, Imatge i Disseny des de 1977 fins al 2016. S'ha dedicat a l'ensenyament de l'art, del dibuix (és del disseny en diversos llocs i a diferents nivells. Interessat pel les relacions entre la teoria, la pràctica, l'educació i la crítica de l'art i del disseny, ha publicat nombroses articles i textos a diaris, revistes i catàlegs.

Entrades Relacionades:

Dues exposicions d'Ignasi Aballí amor

Vol contemporani, reflexió(s) artística(s)

Víctor Aguilar, la pintura i les pintures de la

Williams Burroughs i les mutacions

Abel Figueres · Fiona Morrison · Galeria El Quadern Robat

< Música, inspiració, transcendència: A propòsit de dues memòries musicals

Barrere el tòtil: Un mirar pels participants del matèr >

Articles relacionats amb Galeria El Quadern robat

- Fiona Morrison, la nostàlgia del vol i la fragilitat de totes les coses

© El Temps de les Arts 2020

AMB EL SUPORT DE:
fundació .cat
Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura